

?La política d'habitatge municipal

Potser ja seria hora que els polítics de torn ens deixin d'enganyar i comencin a ser una mica efectius. Seria hora que la inversió pública es dediqués a tenir més propietat pública d'habitatge, que és l'única manera efectiva de controlar el mercat. Se'n podia haver fet molta (El Xup, la Font dels Capellans, la Balconada), però la política que es va seguir, és la mateixa que defensava el dictador Franco: «Queremos propietarios y no proletarios». Aquells pisos, al cap de 25 anys, passaven a ser de propietat i l'estat abandonava la funció social de l'habitatge. En canvi, a d'altres països com França, el manteniment de l'habitatge públic està servint per fer la revolució verda de la reducció d'emissions que comporta la ciutat construïda, amb l'avantatge afegit que estan utilitzant molta mà d'obra. És a dir, si aquells pisos fossin de propietat pública, es podrien rehabilitar des d'un punt de vista energètic per tal de reduir les emissions i proporcionar feina. Ni tan sols Fòrum va servir per fer una veritable rehabilitació, ja que la majoria de les seves intervencions van ser construcció d'obra nova i, com que funcionaven com una immobiliària, quan va venir la crisi, qui es va carregar el dèficit? El pressupost municipal.

Ni tan sols saben fer servir els mecanismes legals que tenen com el dret de tempteig i retracta, que la Llei d'Habitatge proporciona als ajuntaments, per poder intervenir en el mercat, cosa que no s'ha fet. El registre de solars públics que no estan edificats, una altra fórmula de modular la propietat, perquè no s'hi especuli, per exemple als espais urbans centrals. O les àrees de rehabilitació preferents, que no van interessar al POUM, tot i que permeten als ajuntaments que tenen dèficit de rehabilitació com Manresa pactar amb la Generalitat accions pacífiques concertades per apujar fins al màxim legal les ajudes als propietaris que vulguin rehabilitar. Quan no s'aprofiten els mecanismes existents, no podem acusar els seus responsables d'ignorància, perquè la Llei d'Habitatge és vigent, amb unes directrius molt clares, que conviden els ajuntaments en els seus plans locals a implantar una línia clara d'habitatge solidari. I per si algú no se n'ha assabentat, la PAHC recorda constantment a la plaça Major que no es fa res. Mentrestant, els tècnics i responsables polítics municipals van fent la viu-viu, com si la cosa no anés per ells.